

1

Ik keek op naar het huis. Dit was het dus. De plek waar mijn nieuwe leven moest beginnen. Er was nog geen voortuin. Er liepen houten planken van de straat naar de deur. Een huis zo groot dat er wel drie gezinnen in konden wonen, maar niemand om mee te spelen. Niemand om naartoe te lopen, niemand om bij aan te bellen. Ik haatte mijn ouders, en dat gevoel maakte me bang. Ik was nooit eerder zo boos geweest, op niemand.

‘Kom je mee binnen kijken, Marie?’ vroeg mijn moeder, en ze stapte uit de auto.

Met tegenzin opende ik het portier en liep achter haar aan.

Voor ons huis stond een enorme vrachtwagen, zijn grote wielen diep in de modder. De verhuizers waren al begonnen met uitladen. Ze schoven doos na doos uit de wagen, lazen het etiket, riepen instructies naar elkaar en droegen alles naar binnen, naar achter, naar boven, en zetten de dozen ergens tegen de witte muren.

Tot nu toe had ik geweigerd hierheen te gaan. Alle uitjes die papa en mama hadden voorgesteld, had ik afgeslagen. Als ik het huis niet zou

zien, zou het net zijn alsof het helemaal niet bestond. Alsof het een of ander verzinsel was. Iets wat mama had bedacht. Zoals ze soms ook zonder aanleiding opperde: zullen we komend jaar naar Florida op vakantie gaan? En daar hoorde je dan verder ook nooit meer wat over. Zo kon het ook gaan met het huis aan de Banaanlaan.

Ik liep door het huis en bekeek kamer na kamer. Alles was wit en recht en groot. En alles was nog heel.

‘Mag ik de zolder?’ vroeg ik aan papa toen ik weer beneden kwam.

We hadden afgesproken dat ik de kamer aan de voorkant kreeg, maar de zolder was mooier.

‘Nee. Dat wordt de studeerkamer,’ zei mijn vader. Hij veegde zweet van zijn voorhoofd.

‘Please?’ vroeg ik.

Hij keek op, en aarzelde. Ik wist al dat ik mijn zin zou krijgen. Hij wilde me zo graag weer blij zien. Alles beter dan de scènes van de afgelopen maanden. Ik wilde dit niet. Ik wilde op mijn oude school, in mijn oude stad blijven. Maar mijn moeders verschrikkelijk belangrijke werk was hier in de buurt, en alleen maar zodat zij nu vaker met mij en mijn vader mee kon eten, in plaats van om acht uur de restjes op te warmen, waren we verhuisd. Ik huilde keihard toen ze me vertelden wat er ging gebeuren. Ik heb mijn spullen door de kamer gesmeten. Ik heb een week bijna niets tegen ze gezegd. Alleen maar ‘ja’ en ‘nee’. En daarna heb ik geprobeerd uit te leggen waarom verhuizen onmogelijk was: ik kon Zoë niet missen. Mijn BB en BZ, mijn Beste Buurmeisje en Bijna Zus.

Ik ben geboren in Afrika, maar toen we naar Nederland verhuisden,

kwam ik naast Zoë wonen. We gingen naar hetzelfde kinderdagverblijf. We pikten elkaars speen af, zodra we erbij konden, we snotterden elkaar onder en trokken aan elkaars eerste haren. En daarna zaten we op dezelfde school. We liepen elke ochtend samen, kozen elkaar uit als we langs de klassen mochten met traktaties en maakten altijd dezelfde fouten in de topotoets (maar dat kwam omdat we naast elkaar zaten en heel goede ogen hadden). Ik kon haar niet missen.

‘Lijkt je dat een fijne kamer?’ vroeg mijn vader.

De zolder was groot en leeg. Je kon er een voetbalwedstrijd houden met twee pionnen aan de ene kant en twee aan de andere. Je kon er een hangmat ophangen. Je kon je bed onder het klappaam zetten om naar de sterren te kijken als je niet kon slapen.

‘De zolder is de beste,’ zei ik.

‘Oké, vraag de verhuizers maar of ze je spullen daarheen brengen,’ besloot mijn vader.

Papa zette mijn bed in elkaar en schroefde mijn kast vast aan de muur. Ik pakte mijn spullen uit, legde mijn kleren in de kast en zette de boeken in mijn boekenkast. Daarna plakte ik vijf letters op mijn deur. De M, de A, de R, de I en de E. Marie. De fotolijstjes met foto's van mezelf op schoot bij papa, in het zwembad met mama en wang aan wang met Zoë hing ik met kleine spijkertjes op aan de muur.

‘Tevreden, Arie?’ vroeg mijn vader. Hij noemde me altijd Arie, omdat hij dat leuk vond klinken.

Toen ik beneden kwam, was mijn moeder aan het koken op het gasstel dat we altijd mee op vakantie namen. Ze had het boven op de oude koelkast gezet.

‘Ik moest met de auto naar de supermarkt,’ zei ze lachend. ‘Dus ik heb maar meteen eten voor drie dagen gekocht.’

Ik wierp een blik in de pan. Couscous en kool. Ik trok de koelkast open om te zien wat we hadden. Worteltjes, kaas en roggebrood. Mijn moeder kocht nooit lekkere dingen; zij leefde op kappertjes en quinoa. Smerig. Pas als mijn vader van de week boodschappen zou gaan doen, zou ik chips en chocopasta krijgen, wist ik.

‘Het is niet eens een echte supermarkt,’ vertelde ze. ‘Hij staat in de groene wijk, vlak bij het spoor. Het is een tijdelijke supermarkt, in containers.’

‘Hoe ver?’ vroeg ik.

‘Lopend een kwartiertje, denk ik,’ zei ze, en ze wees me uit het raam welke kant op.

Ik knikte.

‘Ik ga naar buiten.’

‘Over een kwartiertje staat het eten op tafel!’ riep ze.

Ze zei geen ‘nee’, dus ik trok de deur achter me dicht en bedacht dat ik altijd nog zou kunnen zeggen dat ik haar niet gehoord had.

Buiten keek ik om me heen. Een ongemakkelijk gevoel be kroop me. Ik hoorde hier niet, ik wou naar huis.

Maar dit wás mijn huis. Ik keek achterom: grijze dakpannen, gele bakstenen, witte kozijnen. Precies hetzelfde als dat van de burens en de

buren van de buren en de buren van de buren van de buren.

Er waren vier wijken, had mijn vader verteld toen hij me de bouwtekeningen liet zien: een gele, een rode, een groene en een blauwe. Hij wees naar ons huis aan de rand van de wijk; achter ons begon het gras. Vanaf de zolder had ik dat daarnet ook gezien: gras, en heel in de verte de stad. Te ver om naartoe te lopen. Verveeld liep ik door de straat en schopte steentjes weg die voor mijn voeten kwamen. Wat moest ik hier? Bijna alle huizen stonden nog leeg en er was overduidelijk helemaal niets te doen. Alleen maar trieste saaiheid in honderd tinten grijs en groen.

Als Zoë hier was, zouden we bloemen plukken om kettingen van te vlechten. Maar Zoë was hier niet, dus het enige wat ik wilde, was als een hond terug naar huis lopen, alle honderdvijf kilometers met mijn neus aan de grond, de geur van de autobanden opsnuivend, terug naar de Kerksteeg. Heimwee zat overal. Het kleurde de stoepstenen en de dakpannen, het kroop door mijn armen, kneep mijn keel dicht en vulde mijn maag. Ik had al de hele dag geen honger.

Opeens hoorde ik een deur hard dichtslaan. Een meisje met rode krullen rende de straat op. Ik bekeek haar. Ze was mager als een zwervhond en ze was te boos om mij te zien. Met gebalde vuisten stond ze voor haar huis.

‘Rotmensen!’ riep ze, en ze ging op de grond zitten.

Ik kon niet goed zien hoe oud ze was, maar ik dacht dat ze niet veel ouder kon zijn dan ik. Ze gooide steentjes tegen een auto die aan de overkant geparkeerd stond.

De deur achter haar ging open.

‘Houd daarmee op!’ riep haar moeder.

Het meisje pakte nieuwe steentjes en gooide die pinnig tegen het glimmende metaal. Ik was dichtbij genoeg om te zien dat er kleine deukjes in de lak kwamen.

Haar moeder stoomde naar buiten, greep haar bij haar arm en trok haar naar binnen. Het meisje spartelde woedend tegen.

‘Nee!’ schreeuwde ze schel.

De deur sloeg achter hen dicht. Ik draaide me om en ging naar huis.

Toen ik weer thuiskwam, zat mijn vader met een biertje op de keukentrap.

‘Heb je je nieuwe buurt verkend, Arie?’

‘Ja.’

‘En?’ vroeg hij hoopvol.

‘Saai.’

‘Hoezo saai?’

‘De helft van de huizen staat leeg, en in de andere helft wonen geen kinderen.’

‘Dat denk je maar,’ zei mijn vader. ‘Dit wordt een kinderparadijs. Morgen komen er weer vrachtwagens vol nieuwe mensen en kinderen.’

Ik keek hem aan en schudde bakkig mijn hoofd. ‘Ik heb maar één meisje gezien en zij was stom.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Gewoon,’ zei ik zo stellig mogelijk.

‘Dat kun je niet nu al weten.’

Ik keek hem strak aan. ‘Ik weet dat altijd meteen.’

Mama kwam naast me staan. ‘Je moet wel je best doen om het hier leuk te gaan hebben, Marie,’ zei ze zacht.

Ik zond haar een woedende blik. Ga lekker zelf je best doen, dacht ik. Maar dat durfde ik natuurlijk niet hardop te zeggen.

Ze keek bezorgd naar me. Net goed, dacht ik, en ik stampte boos de trap op naar mijn nieuwe zolderkamer.

2

De volgende ochtend, toen ik voor het eerst wakker werd in mijn nieuwe huis, wist ik heel even niet waar ik was. Buiten hoorde ik vogels zingen. Ik keek om me heen, zag mijn eigen spullen in een onbekende kamer en pas toen wist ik weer waar ik was. Ik grabbelde naast mijn bed, vond mijn koptelefoon en zette mijn lievelingsliedje op. Met mijn ogen dicht was ik gewoon thuis. Straks zou ik bij Zoë aanbellen, we zouden ons in haar kamer opsluiten en tegen haar zusje zeggen dat ze moest verdwijnen. Dit was ons terrein. Weggezen nu en snel. We hadden belangrijke dingen te doen, zoals onze nagels lakken, en ik ging vlechtjes maken in haar kroezige krullen, heel dunne vlechtjes, want dat kon ik. We zouden kletsen over de klas, en over wat we gingen worden als we later groot waren. De dag zou zomaar tussen onze vingers door glijpen, zodat het opeens alweer vijf uur was en we moesten bedenken bij wie we gingen eten. Haar vader maakte roti met boontjes, en mijn vader deed pizza's in de oven omdat er voetbal op tv was. Zulke dagen waren de beste dagen.

Uiteindelijk moest ik toch mijn ogen opendoen en mijn nieuwe kamer zien. Met tegenzin stapte ik uit bed. Beneden waren mijn ouders al

aan het klussen. Het parket was geleverd. Ik at een boterham, staand in de woonkamer. We hadden nog geen tafel of stoelen en zelfs nog geen keuken. Veel van de meubels uit ons kabouterhuis hadden we achtergelaten omdat ze hier niet pasten. Ik keek hoe mijn vader houten planken opstapelde in de hoek van de kamer en mijn moeder de lengte aftekende om ze op maat te zagen.

‘Help je mee?’ vroeg mijn moeder.

Ik knikte, en terwijl ik de planken voor mijn moeder vasthield zodat ze ze recht af kon zagen, dacht ik aan gisteren.

Ik zat achterstevoren op de achterbank van de auto om naar haar te kunnen zwaaien. Papa en mama zaten voorin. Zoë stond midden in de steeg in haar witte pyjama, haar bruine krullen warrig van het slapen. Ze zwaaide alsof haar leven ervan afhing. Net nog, toen ik haar voor de allerlaatste keer omhelsde, mijn armen zo strak mogelijk om haar middel geslagen, voelde ik haar ademhaling in mijn hals en ik fluisterde: ‘Jij blijft mijn beste vriendin, voor altijd.’ Ze knikte en deed haar best om niet te huilen.

Ik keek haar aan. ‘Niemand kan jouw plaats innemen.’

‘Weet ik,’ zei ze, en ze slikte dapper haar tranen weg.

‘Ik ga je elke dag bellen,’ zei ik.

Waarom zijn volwassenen zo gemeen? Ze snappen toch wel dat wij niet zonder elkaar kunnen? Maar er was niets aan te doen. Vanaf vandaag zouden er elke dag precies honderdvijf lange kilometers tussen ons in liggen. Ik zwaaide zo hard ik kon en Zoë veranderde in een stipje. We sloegen de hoek om. Toen draaide ik me om en maakte mijn

riem vast. Ik huilde zonder geluid, tot er snot uit mijn neus droop. Mijn wangen waren schraal en prikkerig.

‘Gaaf het?’ vroeg mama, maar ik gaf geen antwoord. Het was allemaal haar schuld.

‘Het komt wel goed, Marie,’ zei ze.

‘Hoe dan?’ vroeg ik dringend. Ik keek tussen de twee stoelen door naar mijn ouders. Ik kon alleen maar de zijkant van hun gezicht zien, mijn vaders blik geconcentreerd op de weg, mijn moeder vermoeid fronsend. Mijn ogen gleden omlaag langs haar kleren: netjes grijs en wit, als altijd.

‘Dat gaan we beleven,’ zei ze, en dat vond ik het stomste antwoord dat ik ooit in mijn leven gehoord had.

Mijn vader had de telefoon aangesloten, zodat ik Zoë kon bellen. Hij stond eenzaam op de betonnen vloer. Ik belde haar meteen, want daarna zou ik haar niet meer kunnen bellen, omdat ze op vakantie zou gaan naar Curaçao. Ik vertelde haar over mijn kamer en we spraken af dat ze zou komen logeren zodra ze terug was. Nog vijftwintig dagen, telden we. Ik beloofde dat ik haar een brief zou schrijven over alles wat ik ging meemaken en dat ik elke dag aan haar zou denken.

Maar natuurlijk ging alles heel anders.

‘Ga je mee?’ vroeg mijn moeder toen ik opgehangen had.

‘Wat doen?’

‘Kennismaken met de nieuwe burens en ze uitnodigen voor een straatfeest.’

‘Nee,’ zei ik.

‘Waarom niet?’ vroeg ze.

‘Gewoon niet,’ zei ik stuurs. Als ze dat niet begreep, had het geen zin om het haar uit te leggen.

Ik liep naar buiten. Zonder dat ik erover nadacht, slenterde ik in de richting van het gras. Met mijn armen duwde ik de hoge halmen opzij en baande me een weg. Het kwam tot mijn middel. Hoe verder ik kwam, hoe hoger het werd. Tussen het gras groeiden distels met grote paarse bloemen en berenklaauw met stammen zo dik als babyarmpjes. Ik liep verder. Ik ritste het zaad van de vlezige stengels, stapte op brandnetels en drukte ze tegen de grond om ze onschadelijk te maken. Ergens stuitte ik op een kuil. Daar stampte ik alle planten plat zodat ik er op mijn rug kon gaan liggen. Het blauw werd omcirkeld door groen. Wolken verschenen en verdwenen. Ze schoven als snoevende paarden en happende krokodillen aan me voorbij. Een ridder op een paard. Een schip met kanonnen.

Terwijl ik naar de lucht keek, luisterde ik naar alle onbekende soorten geritsel en geruis: het gras dat groeide, water dat omlaag sijpelde tussen de halmen, de slakjes die met grote happen van het sappige groene blad aten, de ratten en de veldmuizen die hun weg zochten over de grond. De wind blies, het gras wiegde heen en weer, veerde op en sloeg neer als de golven van de zee. In de verte hoorde ik het suizen van de snelweg achter de geluidswal. Het ruisen overstemde alles, zelfs mijn boze gedachten.

Plotseling viel er iets omlaag.

3

Ik schreeuwde, want ik zag niets. Wat er ook omlaag was gevallen, het was zwaar en het bewoog. En het schreeuwde ook.

We lagen als een kluwen op de grond in het gras. Handen, voeten, benen. Het duwde me. Pas toen kon ik het zien.

Een meisje. Gescheurde joggingbroek, beugel. Ze rook naar iets vreemds: hout en sigarettenrook. Ik herkende haar. Het was dat meisje dat gisteren met steentjes naar die auto gooide. Zo snel ik kon, ging ik rechtop zitten.

Ze wreef met een vertrokken gezicht over haar knie. 'Au.'

Even was het stil.

'Ben jij ook nieuw?' vroeg ik toen. Domme vraag.

'Iedereen is hier nieuw,' zei ze.

'Ja, natuurlijk,' zei ik snel. 'Maar hoe nieuw ben jij?'

'Ik ben hier nu drie dagen.'

'Ik twee,' zei ik.

Haar ogen glinsterden. 'Ik ben je gevolgd. Had je het door?'

'Nee,' zei ik. 'Tot je boven op me viel.'

Ze lachte uitgelaten. 'Ik struikelde, maar ik ben heel goed in sluipen.'

Ik wist niet wat ik daarvan vond. Was ze nou kinderachtig of juist niet? Ik bestudeerde haar gezicht. Wit en spits. Sprietjes. Net een jongen, maar toch duidelijk een meisje. ‘Waarom ben je me gevolgd?’ vroeg ik.

‘Ik moest weten wat je ging doen,’ zei ze. ‘Is dit jouw kuil?’

Ik haalde mijn schouders op. Niets was nog van iemand. ‘We kunnen hem delen,’ opperde ik.

‘Goed,’ zei ze tevreden. ‘Ik woon op zevenendertig. En jij?’

Ik ging staan om te wijzen.

Ons hoofd kwam maar net boven het gras uit.

‘Die.’ Ik wou zeggen: die gele, maar geel waren ze allemaal.

‘Oké.’ Ze draaide zich naar mij toe. ‘Wil je mijn kamer zien?’

Zonder op een antwoord te wachten pakte ze mijn hand en trok me mee door het gras. Alsof ik zelf de weg niet wist. Pas toen we voor haar huis stonden, liet ze me los. Ze trok een koordje met een sleutel onder haar T-shirt vandaan.

Een seconde later stonden we in haar huiskamer. Haar moeder en vader zaten aan tafel. Ze keken tegelijkertijd op.

‘Dit is...’ zei het meisje en toen viel ze stil. ‘Hoe heet je eigenlijk?’

‘Marie,’ zei ik. ‘En jij?’

‘Jente,’ zei ze, en we lachten omdat we dat vergeten waren te vragen.

‘Dit is dus Marie,’ herhaalde ze tevreden. ‘En ze komt bij mij spelen.’

Haar huis was vijf huizen bij ons vandaan, en alles was er precies hetzelfde, alleen heel anders. De muren waren grijs in plaats van wit.

Beneden lag vloerbedekking en er stond een grote bruine bank tegen de muur. Haar ouders waren helemaal niet aan het klussen, ze hadden de vloeren en muren door anderen laten doen. De televisie was groter dan ik ooit gezien had en de keuken was ook al af.

Jente sliep boven, aan de voorkant van het huis. Ze liet me alles zien. Haar stapelbed en haar iPad. Haar potloden en gummetjes. Haar knuffels en haar radio. Haar bureau. De zitzak in haar lievelingskleur (oranje). Haar dagboek in het onderste laatje. De kettinkjes van haar dode oma. De cactus in het raamkozijn. Het leeslampje voor als ze niet kon slapen.

Er werd aangebelld. Ze hadden zo'n bel met een liedje. Beneden in de gang hoorde ik mijn moeders stem.

'Ik dacht, ik kom even kennismaken. En een uitnodiging brengen voor het straatfeest in september.'

'Wat een goed idee!' riep de moeder van Jente. Daarna zei ze nog iets, maar dat kon ik niet verstaan.

'Dus ze hebben elkaar al gevonden?' vroeg mijn moeder.

Gelach.

Ik stelde me voor hoe mijn moeder ingenomen met zichzelf beneden in de hal stond.

Ze liepen door naar de huiskamer, hoorde ik.

'Wat hebben jullie het leuk ingedeeld!'

Ik zuchtte.

'Wil je een kopje thee?' vroeg de moeder van Jente. Ik hoopte van niet.

'Heerlijk!' riep mijn moeder met een uithaal.

Jente liet me een lijstje zien met jongensnamen. Mischa, Walid, Ole, Max. Ze hadden allemaal een nummer. ‘Ben jij weleens verliefd geweest?’ vroeg ze.

‘Nee,’ zei ik. ‘Nog niet.’

Beneden lachte mijn moeder als een hyena.

‘Lacht ze altijd zo?’ vroeg Jente, die het ook hoorde.

Ik knikte knorrig.

Vanaf die dag speelden we elke dag samen. ’s Ochtends stond ze al meteen voor mijn deur. Soms op blote voeten, een keer zelfs in haar pyjama en altijd buiten adem van het rennen van nummer zevenendertig naar zevenenveertig.

‘Zijn wij vriendinnen?’ vroeg ik aan Jente een week nadat ik haar voor het eerst ontmoet had.

We lagen op onze rug in de kuil en aten de aardbeien die ik had meegenomen.

‘Ik wel met jou,’ zei ze, en ze keek me verwachtingsvol aan.

‘Ik ook met jou,’ zei ik blij. Dus ik had een nieuwe vriendin. Maar geen beste, dacht ik er snel bij, want dat kon niet. Ik miste Zoë elke dag, maar zodra de bel door de lege gang galmde en ik voor Jente de deur opendeed, vergat ik haar.

Met Jente was alles anders.

We renden het grasland in.

‘We zijn pioniers!’ riep ze.

‘Wat zijn we?’

‘De eerste bewoners van dit land.’

Ik rende met mijn armen gespreid achter haar aan. Brandnetels prikten in mijn benen. Maar ik was gewend aan die pijn: heet en stekend. Niet veel later trok het alweer weg. Ik was ook gewend aan distels die langs je armen schaafden en gemeen konden prikken als je erop ging zitten. Ik was gewend aan teken onder mijn oksels, in mijn liezen en mijn haar. Mama draaide ze elke avond uit mijn vel met de gele teken tang. Ik was bruin van het buiten zijn, sterk van het rennen, slootjespringen, bomen klimmen en het zwemmen in het meer-tje bij de snelweg.

Waar ik eerst woonde, woei het niet. Of je voelde het niet. Maar hier woei het overal. Vooral bij mij op zolder. Ik hoorde het dak kraken en de wind om de schoorsteen fluiten. Maar ik voelde het ook. Op mijn huid. Je kon in ons nieuwe huis nooit deuren open laten staan, want de wind blies recht uit de polder de kamer binnen en alles begon te klapperen. Er was al een raam zo hard opengewaaaid dat het glas in duizend scherven in de tuin was gevallen.

In de kuil woei het niet. We bewaarden er Fruittella en *Donald Duck*’jes in een plastic doos. Niemand kon ons zien. Soms hoorden we de jongens. Want behalve heel veel kleuters en baby’s woonden er vooral jongens in de gele buurt. Er was maar één ander meisje van onze leeftijd. Mirjam heette ze, en ze had hazentanden. Ze woonde op nummer negen, maar we speelden nooit met haar. Dan waren er ook nog de broers van Citroensteeg nummer negentien. De jongste heette Tim, de middelste Jim en de oudste Levi, die was al zeventien. Met hen wilden we heel graag spelen, maar dat durfden we niet te

vragen, want ze keken ons nooit echt aan als we ze tegenkwamen. Dus we staarden ze alleen maar na als ze voorbijliepen en vroegen ons af wat ze gingen doen. In onze straat woonde Lars, die was schattig. Hij was heel mager, droeg een bril en had flaporen. En dan had je ook nog Thomas, die altijd achter Jim aan liep. Thomas en Jim waren veertien of vijftien jaar. Als ze in de buurt van de kuil kwamen, spitsten we onze oren en luisterden we gespannen. Ze vonden ons niet, want ook al had er zich ondertussen een stevig pad naar de kuil toe gevormd, de ingang was zo goed als onvindbaar en dat moest zo blijven. We zouden aan niemand vertellen waar hij was, zelfs niet dat hij bestond. Dat beloofden we met een hand op ons hart. We spuugden op de grond. De kuil was ons geheim.

‘Nog vijf weken,’ zei ik.

‘En dan?’ vroeg ze.

‘Dan begint school,’ zei ik.

‘Ik haat school.’

Ze trok met haar lip en fronste en ik begreep dat ze het meende, al kon ik me toen nog niet voorstellen hoe erg ze dat meende.